

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 29 mars 1995 *

I mål T-497/93,

Anne Hogan, tjänsteman vid Europaparlamentet, bosatt i Luxemburg, företrädd av Giancarlo Lattanzi, advokat i Massa-Carrare, med delgivningsadress i Luxemburg vid 33, rue Godchaux,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas domstol, företrädd av Luigia Maggioni och Niels Lierow, i egenskap av ombud, biträdda av Piero Ferrari, advokat i Rom, med delgivningsadress i Luxemburg hos Maggioni, vid domstolens säte, Kirchberg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av domstolens beslut angående ett innehållande av en del av sökandens lön verkställt efter ett beslut om kvarstad, återbetalning av det innehållna beloppet, ersättning för den materiella och ideella skada

* Rättegångsspråk: italienska.

sökanden påstår sig ha lidit och i andra hand om ett fastställande av olagligheten av det nationella förfarande som kvarstaden har sitt ursprung i,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av K. Lenaerts, ordförande, R. Schintgen och R. García-Valdecasas, domare,

justitiesekreterare: B. Pastor, byrådirektör,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter muntlig förhandling den 14 december 1994,

följande

Dom

Omständigheterna för talans väckande

- 1 Sökanden, Hogan, är tjänsteman i kategori C 1 vid Europaparlamentet. Vid tidpunkten för händelserna som ligger till grund för tvisten var hon tillfälligt tilldelad en tjänst på Europeiska gemenskapernas domstol. Den 1 november 1993 återgick hon till Europaparlamentet.

- 2 Efter ansökan ingiven den 18 maj 1993 av en luxemburgsk advokat som gjorde gällande en fordran avseende kostnader och arvode påförda den 3 februari 1993, beviljade den luxemburgske domaren genom beslut av den 21 maj 1993, vilket delgivits domstolen och registrerats av denna den 25 maj 1993, kvarstad till ett belopp om 43 811 LFR, vilket motsvarar den summa som domaren provisoriskt uppskattade fordran till på den utmättningsbara delen av Hogans lön som inestod hos hennes arbetsgivare, domstolen.

- 3 Den 27 maj 1993 lämnade domstolen genom chefen för personalavdelningen en "bekräftelse" (déclaration affirmative) i kraft av vilken domstolen informerade chefsjustitiesekreteraren vid Tribunal de paix de Luxembourg om storleken av sökandens lön och uppgav att det kvarstadsbelagda beloppet skulle sättas in på ett särskilt konto. Därefter, i och med att bekräftelsen verkställdes och såsom framgår av Hogans lönebesked från juli månad 1993, innehölls faktiskt ett belopp om 43 811 LFR som nedsattes på ett särskilt konto tillhörigt domstolen.

- 4 Efter att fordringsägaren, tillika sökanden, den 26 maj 1993 ingivit en ansökan om utmätning av det kvarstadsbelagda beloppet kallade domaren (juge de paix) den 1 juni 1993 de berörda parterna till ett sammanträde fastställt till den 28 juli 1993. Domstolen var inte närvarande vid detta sammanträde. I egenskap av gäldenär reste Hogan formella och materiella invändningar och yrkade, såsom motfordran, skadestånd från sin fordringsägare.

- 5 Samtidigt inlämnade Hogan den 1 juni 1993 en begäran enligt artikel 90.1 i Europeiska gemenskapernas tjänsteföreskrifter för tjänstemän (nedan kallat "tjänsteföreskrifterna") till tillsättningsmyndigheten med en uppmaning att ålägga personalavdelningen att inte innehålla någon del av hennes lön. Den 3 juni 1993 inlämnade hon ett klagomål i enlighet med artikel 90.2 i nämnda tjänsteföreskrifter, angående

den ovan nämnda "bekräftelsen". Den 15 juli 1993 informerade domstolens ordförande Hogan om att domstolens administrativa kommitté hade prövat hennes begäran — liksom hennes klagomål — och beslutat att avslå dem.

- 6 Genom dom av den 30 september 1993 förklarade Tribunal de paix de Luxembourg yrkandet avseende fastställande av Hogans betalningsskyldighet av summan om 43 811 LFR som grundat och utmätte det som hade kvarstadsbelagts den 21 maj 1993. Denna dom delgavs domstolen den 26 november 1993.

- 7 Ett intyg om icke-överklagande utfärdades till fordringsägaren, tillika sökanden, den 23 februari 1994 av chefsjustitiesekreteraren vid Tribunal de paix de Luxembourg och tillsändes domstolen genom brev från fordringsägaren av den 24 februari 1994. Med beaktande av detta intyg utbetalade domstolens personalavdelning beloppet om 43 811 LFR till fordringsägaren, tillika sökanden, i mars 1994 och informerade Hogan om detta genom brev av den 23 mars 1994.

- 8 En ansökan om återställande av den försuttna tid som utgången av överklagandefristen för domen av den 30 september 1993 resulterade i, vilken Hogan lämnade in till Tribunal d'arrondissement de Luxembourg, avvisades genom beslut av den 5 maj 1994, vilket domstolens personalavdelning erhöll den 20 maj 1994.

Förfarandet inför förstainstansrätten och parternas yrkanden

- 9 Det är mot bakgrund av dessa omständigheter som sökanden den 6 augusti 1993 väckte denna talan som enligt ansökan riktar sig mot "tillsättningsmyndigheten".

- 10 Genom en separat handling som inkom till förstainstansrättens justitiesekreterare samma dag inlämnade sökanden en begäran om interimistiska åtgärder i syfte med att erhålla omedelbar återbetalning av det omtvistade beloppet i väntan på dom i saken och med reservation för ett eventuellt återkrav. Efter att sökanden genom brev av den 12 augusti 1993 meddelat förstainstansrätten att hon ville återkalla sin begäran om interimistiska åtgärder, beslutade förstainstansrättens ordförande den 16 augusti 1993 att avskriva mål T-497/93 R.
- 11 Genom en annan separat handling inkommen till förstainstansrättens kansli den 24 augusti 1993 framställde sökanden en ny begäran om interimistiska åtgärder i samma syfte som den föregående. Denna begäran avvisades genom beslut av förstainstansrättens ordförande av den 29 september 1993, Hogan mot domstolen (T-497/93 R II, Rec. s. II-1005).
- 12 I en begäran inkommen till förstainstansrättens kansli den 1 oktober 1993, yrkade sökanden att förstainstansrätten skulle fastställa att beslutet av den 29 september 1993 var otillbörligt, ogiltigförklara det samt ändra det, samt upprepade sina tidigare yrkanden som framställdes under den förra summariska processen. Denna begäran avvisades genom beslut av förstainstansrättens ordförande av den 26 oktober 1993, Hogan mot domstolen (T-497/93 R II, ej publicerat i Recueil), eftersom det var uppenbart att den inte kunde upptas till prövning.
- 13 På förstainstansrättens uppmaning att förklara sig vad beträffar sökandens angivande av svarandepart, svarade sökanden genom brev av den 30 september 1993 att hon inte hade något ytterligare att tillägga till det som redan sagts i ansökan.
- 14 Det skriftliga förfarandet avslutades med inlämnandet av svarsinlaga, eftersom sökanden inte inkom med replik inom den angivna tiden.

- 15 Genom brev av den 21 juni 1994 sände svaranden förstainstansrätten kompletterande information beträffande förloppet av det utmätningsförfarande som är upphov till tvisten.
- 16 Genom brev av den 18 juli 1994 yttrade sig sökanden över den kompletterande informationen.
- 17 Efter redogörelse av referenten, beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen) att övergå till det muntliga förfarandet utan att först vidta åtgärder för rättegångens beredning.
- 18 Sökanden yrkar att förstainstansrätten skall:

i första hand,

- förklara att det belopp om 43 811 LFR som av personalavdelningen innehållits av sökandens lön för juli månad saknar en lämplig juridisk grund,
- besluta om återbetalning av detta belopp som otillbörligen innehållits av personalavdelningen, inklusive kostnader, särskilt bankräntor och valutaförluster för perioden från den 15 juli 1993 till och med dess att betalning sker,
- förklara att sökanden har rätt till en skälig ersättning för de skador hon lidit materiellt samt ideellt; ersättningens storlek och grunderna för dess beräkning som är lämpliga att fastställa utanför detta mål,

i andra hand,

— fastställa olagligheten av beslutet fattat av den luxemburgske domaren,

alternativt,

— fastställa att ett förfarande sådant som det ifrågavarande luxemburgska lätt kan anta trakasserande former.

19 Svaranden yrkar att förstainstansrätten skall:

i första hand,

— avvisa talan då den är riktad mot domstolens tillsättningsmyndighet,

i andra hand,

— avvisa alla yrkanden förutom de avseende ogiltighet och skadestånd,

— i vilket fall som helst ogilla talan såsom ogrundad,

— avgöra frågan om rättegångskostnader i enlighet med artiklarna 87.2 och 88 i rättegångsreglerna.

20 I skrift av den 10 december 1994 har sökanden framfört flera yrkanden avseende förfarandets förlopp inför förstainstansrätten, nämligen

- att målet skall hänskjutas till rätten i dess helhet,
- att den domare som är av luxemburgsk nationalitet skall förklaras vara jävig,
- att en generaladvokat skall utses,
- att artikel 65 i rättegångsreglerna skall tillämpas, i synnerhet för att besluta om parternas personliga inställelse, liksom om den personliga inställelsen av sökandens make och av en företrädare för den luxemburgska regeringen,
- att detta mål skall förenas med målen T-479/93 och T-559/93.

21 I samma skrift av den 10 december 1994 har sökanden dessutom, utan att förklara varför, begärt att det muntliga förfarandet, planerat till den 14 december 1994, skulle uppskjutas samt upprepat att hennes talan riktade sig mot domstolens tillsättningsmyndighet och inte mot domstolen själv och att domstolens ombud inställt sig på ett olagligt sätt som representant för domstolens tillsättningsmyndighet. Begäran om uppskov med det muntliga förfarandet avslogs av förstainstansrätten den 13 december 1994.

22 Vid den muntliga förhandlingen som ägde rum den 14 december 1994 företrädde inte sökanden av sin advokat.

23 Genom skrift av den 20 december 1994 upprepade sökande de i punkt 20 ovan nämnda yrkandena och bekräftade nödvändigheten av att återuppta det muntliga

förfarandet. I denna skrift vidhöll hon dessutom det faktum att talan var riktad mot domstolens tillsättningsmyndighet och inte mot domstolen själv.

- 24 Förstainstansrätten anser att de ovan nämnda yrkandena bör ogillas av följande skäl.
- 25 Vad gäller yrkandet avseende målets hänskjutande till rätten i dess helhet, är det lämpligt att påminna om att enligt lydelsen av artikel 12.1 i rättegångsreglerna tilldelas tvister mellan gemenskaperna och dess anställda avdelningar sammansatta av tre domare och det är inte förrän det på grund av ett måls juridiska svårighetsgrad, betydelse eller speciella omständigheter i övrigt är påkallat som ett mål kan hänskjutas till behandling inför förstainstansrätten i dess helhet eller till en avdelning, sammansatt av ett annat antal domare enligt artikel 14.2 i dessa regler. I detta mål anser emellertid den fjärde avdelningen att villkoren för ett sådant hänskjutande inte är uppfyllda.
- 26 Beträffande yrkandet som syftar till att förklara domaren av luxemburgsk nationalitet jävig, hindrar artikel 16 sista stycket i domstolens stadga (EEG), som är tillämplig på förstainstansrätten i kraft av artikel 44 i samma stadga, att en part åberopar en domares nationalitet för att begära en ändring av sammansättningen av förstainstansrätten eller en av dess avdelningar, vilket förstainstansrätten har påmint om i sitt beslut av den 29 november 1994, Bernardi mot kommissionen, (T-479/93 och T-559/93, punkt 19, Rec. s. II-1115).
- 27 När det gäller yrkandet beträffande utseende av en generaladvokat föreskriver artikel 18 i rättegångsreglerna att förstainstansrätten i form av en avdelning kan bistås av en generaladvokat, om det anses att målets juridiska eller faktiska svårighetsgrad kräver det. I det aktuella målet anser emellertid förstainstansrätten att dess villkor inte är uppfyllda.

- 28 Vad beträffar yrkandet avseende beslut om personlig inställelse för vissa personer skall det påpekas att förstainstansrätten har ansett att det inte fanns skäl till att vidta åtgärder för bevisupptagning.
- 29 Vad gäller föreningen av det aktuella målet med de förenade målen T-479/93 och T-559/93, kan det konstateras att talan i de senare har avvisats genom beslut av förstainstansrätten av den 29 november 1994, en förening med det aktuella målet är därför utesluten.
- 30 Förstainstansrätten anser slutligen att sökanden inte har framfört omständigheter som kan motivera ett återupptagande av det muntliga förfarandet.

Saken

- 31 Förstainstansrätten konstaterar att sökanden inte bara i sin ansökan har riktat sin talan mot tillsättningsmyndigheten, utan dessutom vid upprepade tillfällen har framhållit det faktum att hennes talan är riktad mot "domstolens tillsättningsmyndighet" och inte mot "domstolen" som institution. Detta konstaterande skulle i sig räcka för att avvisa talan, eftersom det enligt en etablerad rättspraxis (se bland annat domstolens domar av den 19 mars 1964, Schmitz mot EEG, 18/63, Rec. s. 163, av den 10 juni 1987, Gavanoas mot Ekonomiska och sociala kommittén samt rådet, 307/85, Rec. s. 2435, och förstainstansrättens dom av den 22 november 1990, Mommer mot parlamentet, T-162/89, Rec. s. II-679, punkt 18 och 19), följer av artikel 2 i stadgan dels att tillsättningsmyndigheten handlar som företrädare för den institution som har utsett den på så sätt att de handlingar som påverkar tjänstemännens juridiska situation och som kan orsaka dem olägenheter skall tillskrivas den institution som utgivit dem, dels att en eventuell rättslig talan skall riktas mot institutionen från vilken den skadebringande handlingen härrör. Förstainstansrätten anser likväl att det med hänsyn till de aktuella omständigheterna och med omsorg om rättssäkerheten är lämpligt att vidta en prövning i sak av talan i dess helhet.

Angående yrkandena rörande ogiltighet

- 32 Sökanden har i huvudsak anfört fyra grunder mot det ifrågasatta beslutet. Den första grunden rör obehörighet, den andra grunden rör befogenhetsöverskridande, den tredje grunden rör överträdelse av väsentliga formkrav, den fjärde grunden rör överträdelse av bestämmelser i fördraget eller av bestämmelser för dess tillämpning.

Angående grunden rörande obehörighet

— Parternas argumentation

- 33 Sökanden anser att domstolens personalavdelning inte var behörig att ge det ifrågavarande beslutet om utmätning en direkt verkställighet inom gemenskapens område. Domstolens personalavdelning saknade dessutom behörighet att tolka det faktiska juridiska innehållet av ett sådant beslut och att godkänna lagenligheten av en handling som härrör från en annan domare än gemenskapsdomaren.
- 34 Sökanden anser att det luxemburgska beslutet icke existerar juridiskt sett i det gemenskapsrättsliga sammanhanget, med tanke på att en nationell domare inte kan bemyndiga domstolen att göra någonting.
- 35 Svaranden gör gällande att det följer av artikel 183 i EEG-fördraget att de nationella domstolarna i förekommande fall kan avkunna fällande domar mot de gemenskapsrättsliga institutionerna och att sådana domar i princip är möjliga att verk-

ställa tvångsvis, under förutsättning att domstolen ger det tillstånd som krävs enligt artikel 1 i protokollet om gemenskapernas privilegier och immuniteter (nedan kallat "protokollet"). För övrigt rör den aktuella utmätningen på intet sätt förhållandet mellan den luxemburgska domaren och domstolen, utan endast sökandens privata skyldigheter.

- 36 Svaranden betonar att tjänstemännens lön kan vara föremål för utmätning till följd av en nationell domares beslut. Svaranden påminner om att artikel 1 i protokollet endast äger tillämpning för det fall den gemenskapsrättsliga institution hos vilken en tredje man önskar vidta en utmätning reser invändningar grundade på det faktum att den planerade utmätningen kan utgöra ett hinder för gemenskapernas verksamhet och oberoende. I det aktuella fallet ansåg den berörda institutionen att det inte fanns något skäl till att motsätta sig kvarstaden då den varken hotade dess verksamhet eller dess oberoende. Det följer härav att domstolens personalavdelning var behörig att fullfölja den begäran som den nationella domstolen hade framställt.

— Förstainstansrättens bedömning

- 37 Förstainstansrätten betonar inledningsvis att varje gemenskapsinstitution, på grund av den plikt som åligger den att lojalt samarbeta med de nationella juridiska myndigheterna, är skyldig att ge ett svar på en begäran av det slag som den som givit upphov till den aktuella tvisten.
- 38 Förstainstansrätten påpekar vidare att den ifrågavarande kvarstaden härrör från ett privaträttsligt förhållande mellan sökanden och en annan enskild. I fråga om dessa förhållanden, i synnerhet beträffande sådana som rör efterlevnaden av inbördes privata skyldigheter, är gemenskapernas tjänstemän helt underkastade den nationella rätten som, enligt artikel 23 stycke 1 i tjänsteföreskrifterna, tillämpas oberoende av att det finns vissa privilegier och immuniteter i kraft av det ovan nämnda protokollet.

- 39 I ett förfarande rörande kvarstad är den gemenskapsrättsliga institutionen således inte berörd annat än som tredje man, det vill säga i egenskap av arbetsgivare, och inte i egenskap av part i en tvist mellan en av sina anställda och en annan privatperson.
- 40 Svaranden var således behörig att genom sin chef för personalavdelningen svara på den nationella domarens begäran. Detta svar fick sitt uttryck i "bekräftelsen" som chefen för domstolens personalavdelning lämnade den 27 maj 1993 och som konkretiserades genom det tvistiga innehållandet av lön.
- 41 Med tanke på domstolens fördragsenliga och institutionella självständighet vad gäller beslut som rör tjänstemäns klagomål var den administrativa kommitté som skapats av domstolen för detta ändamål behörig att uttala sig i domstolens namn angående det klagomål som sökanden hade framställt mot det ovan nämnda beslutet.
- 42 Grunden rörande obehörighet bör följaktligen ogillas.

Angående grunden rörande befogenhetsöverskridande

— Parternas argumentation

- 43 Enligt sökanden har personalavdelningen, genom att inte beakta gemenskapens rättsordnings självständighet och företrädesrätt, överträtt sin befogenhet då den underställt sig en annan domares auktoritet än gemenskapsdomarens och då den verkställt den förres handlingar.

- 44 Enligt sökanden verkar brevet från domstolens ordförande av den 15 juli 1993 likaså vara behäftat med befogenhetsöverskridande i den mån det inte på mer än ett informellt och ofullständigt sätt redogör för tillsättningsmyndighetens avvisningsbeslut, vilket i sin helhet och på ett formellt sätt borde ha meddelats sökanden. Dessutom skulle tillsättningsmyndighetens beslut, nämligen det från den administrativa kommittén av den 12 juli 1993 som fattats i enlighet med artikel 90 i tjänsteföreskrifterna, innehålla ett fel i den mån det utgör ett ställningstagande i en administrativ fråga av ett organ lett och sammansatt av domare som på samma gång är medlemmar av det högre juridiska organ som åsyftas i artikel 91 i tjänsteföreskrifterna.
- 45 Svaranden påpekar att när det gäller formerna för det administrativa förfarandet hör en institutions interna organisation till dess egna dispositionsrätt och att inget hindrar domstolen från att bilda en administrativ kommitté som består av de egna ledamöterna, som är tillsättningsmyndighet inom området för beslut angående klagomål.
- 46 Svaranden kan därför inte se i vilket avseende domstolens behöriga organ skulle ha överträtt sin befogenhet vid sitt ställningstagande i detta ärende.

Förstainstansrättens bedömning

- 47 Förstainstansrätten betonar att denna grund i huvudsak avser riktigheten av det tvistiga beslutet i förhållande till bestämmelserna i protokollet.
- 48 Förstainstansrätten anger i detta sammanhang att de privilegier som upprättats genom protokollet uteslutande beviljas tjänstemän och andra anställda inom gemenskaperna i de senares intresse. Såsom domstolen nämligen har förklarat det har de privilegier och immuniteter som tillerkänts gemenskaperna genom proto-

kollet ”endast en funktionell betydelse genom att de syftar till att undvika att ett hinder uppstår för gemenskapernas verksamhet och självständighet” (se domstolens beslut av den 11 april 1989, SA Générale de Banque mot kommissionen, 1/88 SA, Rec. s. 857, punkt 9, och av den 13 juli 1990, Zwartveld m. fl., C-2/88 Imm., Rec. s. I-3365, punkt 19 och 20, samt förstainstansrättens dom av den 19 november 1992, Campogrande mot kommissionen, T-80/91, Rec. s. II-2459, punkt 42).

- 49 Det följer dessutom av en etablerad rättspraxis (se till exempel domstolens beslut av den 11 maj 1971, SA 1/71, Rec. s. 363, punkt 7, och av den 17 juni 1987, Universe Tankship mot kommissionen, 1/87 SA, Rec. s. 2807, punkt 5) att det, med beaktande av de skyddsändamål som det ovan nämnda protokollet uppställer, endast är i de fall som den gemenskapsinstitution hos vilken en tredje man önskar vidta kvarstad reser invändningar grundade på påståendet att den planerade kvarstaden kan medföra hinder för gemenskapernas verksamhet och självständighet som den berörde fordringsägaren kan ansöka om tillstånd hos domstolen att få vidta kvarstadsåtgärderna.
- 50 När det gäller den inställning en gemenskapsinstitution skall anta inom ramen för ett kvarstadsförfarande, åligger det denna institution att för det första avgöra om de privilegier och immuniteter som föreskrivs i protokollet är tillämpliga på det ifrågavarande förfarandet, och, om så är fallet, för det andra att bedöma i vilken mån den anser det lämpligt att åberopa dem eller inte.
- 51 I det aktuella målet konstaterar förstainstansrätten att svaranden, såsom det framgår av de förklaringar som givits i det ovan nämnda brevet av den 15 juli 1993, har ansett att det inte stred mot gemenskapernas intressen att inte åberopa sina privilegier och immuniteter. Svaranden borde därför, på grund av sin plikt att lojalt samarbeta med de nationella myndigheterna, verkställa det kvarstadsbeslut som meddelats av den nationella domaren.

- 52 Vad beträffar sökandens argument beträffande sammansättningen av domstolens administrativa kommitté, räcker det med att påminna om att artikel 2 första stycket i tjänsteföreskrifterna föreskriver att varje institution bestämmer vem som internt utövar de befogenheter som tillfaller tillsättningsmyndigheten genom tjänsteföreskrifterna. Härav följer att inget hindrar domstolen från att skapa en administrativ kommitté som består av dess egna ledamöter, som är tillsättningsmyndigheten inom området för beslut angående klagomål.
- 53 Grunden rörande befogenhetsöverskridande bör följaktligen ogillas.

Angående grunden rörande överträdelse av väsentliga formkrav

— Parternas argumentation

- 54 Sökanden gör gällande att det tvistiga innehållandet av lön är en interimistisk åtgärd av säkerhetskaraktär som vidtagits utan den berördes vetskap, och som inte föreskrivs i tjänstemännens tjänsteföreskrifter. Det rör sig således om ett förfarande utan rättslig grund, en analogisk tillämpning av främmande förfaranden inom ett specialområde inom vilket analogi inte är tillåtligt.
- 55 Sökanden påstår att innehållandet i fråga inte heller uppfyller de garantier som föreskrivs i Brysselkonventionen den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område. Ett beslut fattat av en nationell domare efter ett icke kontradiktoriskt förfarande kan nämligen inte verkställas direkt inom gemenskapens rättsordning.
- 56 Sökanden anser att det verkställda innehållandet av lön likaså är olagligt med hänsyn till den kommunikationsprincip som omtalas i fördraget och i internationella

konventioner om mänskliga rättigheter. Domstolens administration borde inte ha varit behörig att lämna ut hemlig information av personlig och konfidentiell natur till en tredje man.

- 57 Svaranden gör gällande att den luxemburgska lagstiftning som är tillämplig inom området ålägger arbetsgivaren hos vilken innehållande av lön görs att ge en bekräftelse, för att inte själv förklaras betalningsskyldig för det icke innehållna beloppet. Den tredje man hos vilken kvarstad görs behöver inte bedöma grunderna för kvarstaden och han är förbjuden att betala den kvarstadsdrabbade gäldenären så länge inget beslut om kvarstadens upphävande fattats. Genom att ge den nämnda bekräftelsen och genom att utföra det tvistiga innehållandet av lön för att överföra den innehållna summan till ett särskilt konto, handlade domstolens administration på det enda sätt som är förenligt med dess ställning som arbetsgivare.
- 58 Vad beträffar hänvisningen till Brysselkonventionen anser svaranden att den saknar relevans. I det aktuella fallet handlar det inte om verkställighet av ett beslut härrörande från en annan medlemsstats rättsordning, men om verkställighet i Luxemburg av ett luxemburgskt, rättsligt beslut.
- 59 Enligt svaranden har det inte skett någon kränkning av rätten till sekretess avseende information rörande det ifrågasvarande lönebeloppet, eftersom skyddet av den informationen finner sin begränsning i de nationella bestämmelser till vilka domstolens administration måste anpassa sig. Den av den luxemburgska lagstiftningen föreskrivna bekräftelsen bör nämligen ange tjänstemannens lönebelopp, eftersom det är utifrån detta belopp som beräkningen av den utmättningsbara delen görs. På samma sätt har det inte heller skett någon kränkning av kommunikationsprincipen, ty denna fråga uppkommer inte i förhållandet mellan sökanden och domstolens administration, utan inom ramen för det nationella förfarandet mellan sökanden och hennes fordringsägare inför den luxemburgska domaren.

— Förstainstansrättens bedömning

- 60 Förstainstansrätten noterar inledningsvis att det tvistiga förfarandet är ett privaträttsligt förfarande som inte regleras av tjänstemännens tjänsteföreskrifter, utan av luxemburgska rättsregler inom området. Inom området för privaträttsliga förhållanden — och med förbehåll för bestämmelser i tjänsteföreskrifterna och protokollet — är Europeiska gemenskapernas tjänstemän fullt ut underkastade de nationella regler som är tillämpliga på rättsliga förhållanden som de är parter i, precis som vilken annan medborgare som helst (förslag till avgörande från generaladvokat Cruz Vilaça hörande till domstolens dom av den 7 oktober 1987, Schina mot kommissionen, 401/85, Rec. s. 3911, 3918, punkt 32).
- 61 När det gäller det aktuella fallet påminner förstainstansrätten om att det ifrågavarande kvarstadsförfarandet har genomförts på en rättslig grund med hänsyn till gemenskapsrätten, såsom det har förklarats i punkterna 48—53 ovan.
- 62 Förstainstansrätten påpekar beträffande sökandens argument rörande Brysselkonventionen att denna konvention, såsom svaranden rätteligen har påpekat, inte är tillämplig på ett kvarstadsförfarande som det aktuella.
- 63 Förstainstansrätten konstaterar likaså att ingen personlig uppgift om sökanden har överlämnats till den luxemburgska domaren av domstolens administration. I bekräftelsen har domstolen nämligen begränsat sig till att uppge lönebeloppet för tjänstemannen — den kvarstadsdrabbade gäldenären — såsom den luxemburgska lagstiftningen föreskriver, eftersom det är utifrån detta belopp som beräkningen av den utmättningsbara delen av lönen görs.

64 När det gäller argumentet rörande efterlevnaden av kommunikationsprincipen påpekar förstainstansrätten att sökanden av personalavdelningen har meddelats om den nationella domstolens begäran liksom om domstolens avsikt att verkställa denna begäran.

65 Grunden rörande kränkning av väsentliga formkrav ogillas följaktligen.

Angående grunden rörande kränkning av bestämmelser i fördraget eller av bestämmelser vid dess tillämpning

— Parternas argumentation

66 Sökanden påpekar att innehållandet av lön strider mot gemenskapens budgetprinciper, enligt vilka såväl anslag och uttag av belopp som finns i budgeten — bland annat tjänstemännens löner — som innehållanden därav strikt bör grunda sig på gemenskapsregler och inte på främmande lagar och juridiska handlingar.

67 Sökanden gör gällande att innehållandet i fråga verkställdes i strid med gemenskapsbestämmelser tillämpliga inom budgetområdet, och på så sätt har inverkat skadligt på hennes rätt att bli betald till fullo för sitt arbete inom en av gemenskapernas institutioner. Lönerna utbetalas inom ramen för ett rättsligt förfarande avseende verkställandet av gemenskapsbudgeten inom vilket det inte förutses någon möjlighet att via omvägar till nationella rättsliga förfaranden sänka dem.

68 Enligt svarandens mening kan inte den rätt till lön som föreskrivs i tjänsteföreskrifterna när det gäller förhållandet mellan tjänstemannen och den institution där han

tjänstgör hindra tillämpligheten i förhållande till tredje man av principen enligt vilken gäldenärens egendom utgör gemensam säkerhet för hans fordringsägare.

- 69 Vad gäller den påstådda kränkningen av budgetbestämmelser, påpekar svaranden att gemenskapsbudgeten inte påverkas av innehållandet i fråga, även om en del av det innehållna beloppet överfördes till ett särskilt konto som öppnats för att beslutet om kvarstad skulle kunna verkställas.

Förstainstansrättens bedömning

- 70 Vad beträffar lagligheten av det tvistiga innehållandet av lön i förhållande till gemenskapens budgetbestämmelser, anser förstainstansrätten att vidtagandet av kvarstadsåtgärder varken medför något hinder i genomförandet av domstolens budget eller påverkar de finansiella strömmar som regleras av gemenskapens budgetbestämmelser eller institutionernas olika privilegier inom budgeten, vilka regleras av dessa bestämmelser. De budgetanslag över vilka domstolen förfogar har nämligen tagits i anspråk exakt upp till ett belopp motsvarande sökandens lön.
- 71 Grunden rörande kränkning av bestämmelser i fördraget och bestämmelser vid tillämpningen av detta bör följaktligen ogillas.
- 72 Med beaktande av allt vad som sagts ovan bör talan i den del den avser ogiltigförklaring av domstolens beslut rörande det verkställda innehållandet av sökandens lön ogillas.

Angående yrkanden avseende återbetalning av den tvistiga summan

- 73 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall ålägga domstolen att återbetala det innehållna beloppet. I detta hänseende räcker det med att konstatera att förstainstansrätten har ogillat sökandens huvudyrkande avseende ogiltigförklaring. Härav följer att talan i den del den avser yrkande om återbetalning likaså är ogrundat.

Angående yrkanden om skadestånd

Parternas argumentation

- 74 Sökanden påstår att hon lidit skada både materiellt och ideellt i samband med domstolsadministrationens agerande och den ifrågavarande kvarstaden.
- 75 Svaranden betonar att ett beslut som inte på något sätt är olagligt kan inte på vilket sätt det än må vara medföra den berörda institutionens skadeståndsansvar.

Förstainstansrättens bedömning

- 76 Med tanke på att, som det har förklarats ovan, det verkställda innehållandet av sökandens lön utfördes för att efterleva för den gällande lagen, kan inte svarandens skadeståndsansvar göras gällande.

- 77 Talan i den del den avser yrkanden om skadestånd bör följaktligen ogillas.

Angående de i andra hand framställda yrkandena som syftar till att förstainstansrätten skall företa vissa fastställanden

- 78 Sökanden yrkar att förstainstansrätten i andra hand skall fastställa olagligheten av den luxemburgska domarens beslut eller alternativt fastställa att ett förfarande såsom det ifrågavarande luxemburgska lätt kan anta trakasserande former.

- 79 Det bör påpekas att fördraget inte förutser något rättsmedel som skulle tillåta fysiska och juridiska personer att väcka talan inför en gemenskapsdomare rörande förenligheten av en nationell myndighets handlande inom en medlemsstat med gemenskapsrätten (se beslutet Bernardi mot kommissionen, ovannämnt, punkt 35). Talan i den del den avser dessa yrkanden bör följaktligen avvisas.

Rättegångskostnader

- 80 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall den tappande parten åläggas att ersätta rättegångskostnaderna om så har yrkats. Likväl skall institutionerna, i enlighet med artikel 88 i samma rättegångsregler, bära sina egna kostnader i tvister mellan gemenskaperna och dess anställda.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen)

följande dom:

- 1) Talan i den del den avser de yrkanden som framställdes i sökandens yttranden av den 10 och den 20 december 1994 ogillas.
- 2) Talan i övrigt ogillas.
- 3) Vardera parten skall bära sina egna kostnader, inklusive de som härrör från de interimistiska förfarandena.

Lenaerts

Schintgen

García-Valdecasas

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 29 mars 1995.

H. Jung

K. Lenaerts

Justitiesekreterare

Ordförande